

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ - ΚΑΤΟΜΥΟΜΑΧΙΑ (ΓΑΛΕΟΜΥΟΜΑΧΙΑ)

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΖΟΜΕΝΟΙΣ
ΧΑΙΡΕΙΝ

Under the Comnenian dynasty, Byzantine writers of 12th century Constantinople reintroduced the ancient Greek romance literary style of 800 years before, albeit with Christianized content. These Byzantine tales have traditional ancient Greek plot structures and settings, but reflect medieval customs and beliefs. The Katomyomachia seems to have vanished in Byzantium (later Constantinople, then Istanbul).

Unlike many other works of this period, the Katomyomachia is purely a diversion without any satire on society or politics of its time. It echoes the Batrachomyomachia (the War of Frogs and Mice, a parody of the Iliad) and contains references to better known Greek playwrights, particularly Homer.

SUMMARY OF THE PLAY

The "Cat and Mouse War" is a 5-act short drama beginning with a dialogue between Kreillos (the mouse king) and his relative Tyrokleptes discussing the threat posed to the kingdom by the cat (the "all-devourer"). The king has been sitting in a dark hole while the cat patrolled around with sharp eyes as usual and the mouse-king can no longer bear the constant surveillance. He tells his relative about a vision of Zeus telling him to wage merciless war on the cat. Kreillos and Tyrokleptes call a meeting with numerous mice, present the plan to them, and speak at length in favour of the venture. Everyone of fighting age will go out against the cat. The mice make offerings to the gods in the hope of a favourable outcome.

In the second part of the play, Kreillos's wife and a chorus of handmaidens await word from the battle field. Reports are brought by two messengers; the first reports the death of Crown Prince Psicharpax who was seized and eaten by the cat during the battle. This results in much lamentation by the

queen and a commentary by the chorus of handmaidens. The second messenger reports the death of the cat in a fortuitous (to the mice) accident. During a long battle, a rotten beam falls from the top of the roof and kills the cat. The mice claim victory.

(NOTE: I am not a Greek scholar so there will undoubtedly be OCR errors in this text.)

Όμηρος μὲν ὅ των ποιητῶν γονιμώτατος των του Χίου τταιιδῶν
ἑαυτῷ παρατεθέντων παιδεύεσθαι Βατραχομουμαχίαν τε καί
Ἐπικιχλίδας, καθάπτερ Ἡρόδοτος Ἱστορεῖ, καί ἄλλα δσα παιγνίων
ἀνάμμεσα τοῖς τε τταιισίν ἐκείνου καί τοῖς ἐτιπγιγνομένοις
χαριζόμενος συνειτίθετο, Ἰνα των μαθημάτων ἀρχόμενοι τούτων
ἡδίων ἀκροῶνται καί μή των τά τταιιδῶν ὡτα διακναίειν
φιλοῦντων. των μεταγενεστέρων δέ τις τόν ποιητήν ἀπομιμεῖσθαι
βουλόμενος πόλεμόν τι να γαλή; πλασάμενος καί μυών εἰς
κωμωδίας τάξιν ιταρήγαγε μέτρῳ ἰαμβεῖῳ χρησάμενος. τούτου δέ
μοι ταῖς χερσίν ἐμπεσόντος εδοξεν ἄμα μὲν τοῖς φιλο- μαθέσι
των νέων Ἰργον ἀπεργάσασθαι καταθύμιον, εἴ τούτον ὡσπερ τινό
νέαν ἀοιδήν τυπῶσαντες ἀποπέμψομεν, ἄμα δέ καί οἷόν τι να
κήρυκα προεκπέμ- ψαι της οο μετ' οὔ πολύ τυπωθησομένης Ἰωνίας,
ἐφ' ἣν ττολλήν σπουδῆν ὁ ἐμός πατήρ κατεβάλετο. . . τήν μὲν
οον Γαλεωμουμαχίαν, ἣν ὁ συνθείς, δσπς ἄν ἦν, καλῶς πάνυ καί
ἀστεῖως συνέθετο, τανΟν τοῖς φιλομαθέσιν ἐκπέμπομεν, . . . παρ'
ἣς οὔχ δπως εὔφροσύνην, ἄλλα καί μεγίστην ωφέλειαν οἱ
σπουδαῖοι καρπῶσονται.

ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ μυών κυριεύοντος ἐν ὀπη τινί ζοφῶδει καί κατεσκιασμένη
προσμένοντος Κρεῖλλου κατωνομασμένου, καί τῆς κάτης τῆδε
κάκεῖσε δρομαίως ττεριβλεπούσης καί τόν τοῦδε συνήθη δρόμον
ἀνιχνευομένης, ἄ Κρεῖλλος μή ψέρων τήν ταύτης διηνεκή
περισκόπευσι ν τφ τούτου ὀμαίμο νι προσεχῶν, δς τήν τοῦ
Τυροκλέπτου ἀξίαν ἑαυτφ περιέφερε, καί τούτῳ συμβούλῳ
χρησάμενος φτινι τρότκρ ταύτην κατατροπῶσεται, πόλεμον
ἀσπονδον κατ' αὐτῆς δεδρακέναι μεμελετηκότες καί τιλεῖστον
μυών ἀθροῖσμα συνηθροικότες ἀμφοτέροι καί τοῦτο
νενουθηκότεςἀττεῖριτα καί ττάμπλειστα παροξύναντες ἡβηδόν
τταρευθῦ πρός αὐτήν ἀντεξ- ἦεσαν. καί δῆ προσκεκρουκότες
Ἰκάτεροι τόν του Κρεῖλλου υἱόν ἡ κάτα κρατή- σασα κολ τοῖς
δνυξι τούτης ἀγρίως σιταράξσσα τταραυτικά τόν νεανίαν
εἰσβέβρωκεν. ἀγγελος των μυων καθεωρακῶς τό γινόμενον ευθέως
ττρός τήν δάμαρτα του Κρεῖλλου ὑπέστρεψε, μηνύσων αὐτῆ τόν του
ιτροσφιλεσιτάτου τταιιδός χαλεπτώτατον θάνατον, τούτων τοίνυν
ἐπί ττολο μαχομένων ξύλον κατελύδόν σεσημμένον ἐξ ὑπερτάτης
στέγης τά νεῦρα της κάτης κατατέθλακε, καί νικέται της μάχης
οἱ μῦες ἐωράθησαν.

Τὰ τοῦ Δραματος Προσωπα

Κρεῖλλος

Τυροκλέπτης

Κῆρυξ

Χορὸς Θεραπαινίδων

Ὀμευνέτις Κρεῖλλου

Ἄγγελος

Προλογίζει ὁ Κρεῖλλος

{Κρεῖλλος}

Τί τὸν τοσοῦτον, ἀνδρικώτατοι, χρόνον
μένοντες εἶσω τῶν ὀπῶν ἀεννάως
δείμῳ σύνεσμεν καὶ φρίκη καὶ δειλίῳ
καὶ δυσμόρῳς δίιμεν οἴκεῖον βίον,
μηδὲ προκύψαι τῆς ὀπῆς ἥρημένοι, (5)
ἀλλ' οἰκτρότατοι καὶ φόβου πεπλησμένοι
βίον σκοτεινὸν ἀθλίως μωξίαις
ζῶμεν, καθὼςπερ οἱ πεφυλακισμένοι,
καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα τοῦ χρόνου δρόμον
μακρὰν δοκοῦμεν καὶ σκιὰν τοῦ θανάτου, (10)
ὡς οἱ ζοφῶδεις Κιμμέριοι τοῦ λόγου,
οἱ Ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν
ζόφωσιν ἐξάμηνον εἶλκον τοῦ βίου;

{Τυροκλέπτης}

κἂν μὴ θέλωμεν, ἐσμέν ἐν μωξίαις.
εἰ γὰρ προσελθεῖν, ὡς λέγεις, θαρραλέως (15)
τολμήσομεν βαίνοντες ἀσχέτῳ δρόμῳ,
τάχιστ' ἂν ἐμπέσοιμεν αἰπεῖ κινδύνῳ,
καὶ προύμμάτων ἴδοιμεν οἴκειων μόρον,
καὶ τὸν σκοτεινὸν Αἰδωνέως τόπον
λάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατωσύνης. (20)

{Κρεῖλλος}

πῶς γοῦν παρεμπέσοιμεν ὡς φῆς κινδύνῳ,
καὶ τὸν βίον λίποιμεν ἀθλίῳ μόρῳ;

{Τυροκλέπτης}

ληφθέντες εἶσω τῶν φρικωδῶν χειλέων
τῆς ἄρπαγος, Κρεῖλλε, τῆς δολοπλόκου.

{Κρεῖλλος}

τίς ἔστιν αὕτη; μὴ φθονήσης τοῦ λέγειν· (25)
οὐ γὰρ προχείρως τῷ σκοπῷ περιστρέφω.

{Τυροκλέπτῃς}

ἂν κάταν ὠνόμασεν ἀνθρώπων γένος.
αὕτη γὰρ ἀεὶ χηραμοὺς περιβλέπει,
καὶ μῦς ἐρευνᾷ καὶ καθώσπερ οἱ κύνες
ἰχνηλατοῦσι τοὺς λαγωοὺς ποικίλως, (30)
τὸν αὐτὸν αὕτη σκανδαλοπλόκως τρόπον
ἡμᾶς διιχνεῖ λυγγικὸν βλέπουσά τι.

{Κρεῖλλος}

οἶδ' ἦνπερ ἡρμήνευσας ἡκριβωμένως.
καὶ γὰρ πρὸ καιροῦ τὴν ἐμὴν θυγατέρα
(Λυχνογλύφον δέ φημι τὴν πεφιλμένην) (35)
οἰκτρῶς κατημάλαψε, φεῦ μοι, προύμμάτων.

{Τυροκλέπτῃς}

κάμοῦ τὸ τέκνον τὴν φίλην Λαρδοκόπον
καὶ τὸν ποθεινὸν Σιτοδάπτην καὶ φίλον
εἰς ἐκδίκησιν τῆς ἀδελφῆς ἠκότα.

{Κρεῖλλος}

τί γοῦν; κατοκνήσωμεν ὡς θηλυδρίαί (40)
καὶ παρίδωμεν τὸν φόνον τῶν φιλιτάτων;

{Τυροκλέπτῃς}

καὶ τί προσῆκον ἐργάσασθαι τυγχάνει;

{Κρεῖλλος}

εἰς ἀντάμυναν ἀπιδεῖν τῆς παμφάγου
καὶ τῶν θανόντων ἐκδικῆσαι τὸν μόρον.

{Τυροκλέπτῃς}

ποιῶ τρόπῳ, κάτειπε σὺν σαφηνίσει. (45)

{Κρεῖλλος}

μόθον πρὸς αὐτὴν ἀτρόμως τετευχότες.

{Τυροκλέπτῃς}

δέδοικα, ναὶ δέδοικα, μὴ πεφασμένοι
χήμεῖς φανῶμεν καὶ κακῶς βεβρωμένοι,
καὶ κύρμα κάτης φεῦ γενώμεθα ξένον.

{Κρεῖλλος}

καὶ τοῦτο δεῖν ἔκητι τῶν τεθνηκότων· (50)
καὶ γὰρ γινώσκεις τοὺς γραφαῖς αἰνουμένους

τῶν συγγενῶν ἔκητι καὶ τῶν γνωρίμων,
παίδων, ἀδελφῶν, συζύγων, φυτοσπόρων,
θανόντας ἀπλήρωτον ἔλκοντας κλέος.

{Τυροκλέπτῃς}

ἴσημι πάντως· ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνει (55)
λιπεῖν τὸ λαμπρὸν στάδιον τῆς Ἡμέρας
καὶ τῷ σκοτεινῷ συγκαλυφθῆναι τάφω.

{Κρεῖλλος}

οὐκ οἶδας, ἧ̄ μέγιστον ἄρωμεν κράτος
καὶ πικροτάτῳ τήνδε δώσομεν μόρω;

{Τυροκλέπτῃς}

ὄτῳ τρόπῳ, σύναιμε, σαφήνιζέ μοι. (60)

{Κρεῖλλος}

αὐτῇ μαχησμὸν συστάδην δεδρακότες.

{Τυροκλέπτῃς}

κρεῖττον δοκεῖ μοι συμβαλεῖν λαθριδίως.

{Κρεῖλλος}

ποιὰ δ' ὄνησις λάθρα τοῦ προσιέναι;

{Τυροκλέπτῃς}

εἰ γὰρ προγνώσῃ τῷ δόλοις προσανέχειν
μῦς εἰς μαχησμὸν αἰρετὸν συνεστάναι, (65)
καὶ συμμάχων ὄμιλον εἰς αὐτὴν λάβοι,
καὶ συμβαλοῦσα τηνικαῦτα τὸ στέφος
ἄρεϊ παριππεύσασα τὴν ἡμῶν ἴλην.

{Κρεῖλλος}

χήμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμηγύρεις
λάβωμεν εἰς ἄρηξιν ὡς εἰθισμένον. (70)

{Τυροκλέπτῃς}

οὐκ οἶσθα, πῶς τὸν πρὶν συνιστῶντες μόθον
πρὸς τὸ στράτευμα τῶν γαλῶν καὶ βατράχων,
καὶ συμμάχων κράτιστον εἶχομεν νέφος;

{Κρεῖλλος}

ἴσημι, πῶς κάκιστον εἶδομεν μόρον
παίδων, ὀμεύνων, γνωρίμων, φυτοσπόρων· (75)
μικροῦ δ' ἀπώλωλειμεν ἡμεῖς τῷ τότε.

{Τυροκλέπτῃς}

δέδοικα καὶ νῦν, μὴ θάνωμεν τῷ μόθῳ.

{Κρεῖλλος}

οὐ, νῆ̄ θεῶν πλήρωμα τῶν οὐρανίων.

εὐελπίς εἰμι καὶ γὰρ ἐξ ὄνειράτων.

{Τυροκλέπτῃς}

τί γοῦν; ὄνειρον ἐμφανῶς ἐωράκεις; (80)

{Κρεῖλλος}

ὁ Ζεὺς γὰρ ὤφθη κατ' ὄναρ κνώσσοντί μοι,
καὶ θάρσος ἐντέθεικε τήμῃ καρδίᾳ,
καὶ 'χαῖρε, λήψη' προσπεφώνηκε 'κράτος'.

{Τυροκλέπτῃς}

τίνι προσωμοίωτο; καὶ τοῦτο φράσον.

{Κρεῖλλος}

τῷ Τυρολείχῳ, τῷ φρονίμῳ πρεσβύτῃ. (85)

{Τυροκλέπτῃς}

πῶς δ' οὐκ ἐπάρχων ὠράθη σοι τῶν θρόνων;

{Κρεῖλλος}

ἐμαῖς ἀπειλαῖς ὠράθη πτοιαλέος.

{Τυροκλέπτῃς}

τί γοῦν; ἐπηπείληκας αὐτῷ τῷ πόλον
οἰκοῦντι καὶ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις
σειρὰν μεγίστην ἐξανάψειν τοῦ πόλου (90)
καὶ πάντας ἔλξειν χειρὶ πανσθενεστάτῃ;

{Κρεΐλλος}

ναὶ τῆτες ἠπέιληκα τούτῳ μυρία.
καὶ γὰρ καθ' αὐτὸν ἱστορῶν μου τὸν βίον,
ὅπως μένων ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας
ὄλος σκοτεινός εἰμι καὶ ζόφου γέμων, (95)
εἰς δεῖμα δεινὸν ἐνσέσεισμαι καὶ τρέμω,
ζῶον πενιχρὸν ἔμπλεων ἀηδίας·
ῶμωζον, ἰλόλυζον, ἠθύμουν μέγα,
ἔκοπτον, ἐσπάραττον οἰκείαν γένυσιν,
καὶ τὸν θεῶν ὑπατον ὑβρίζον Δία, (100)
καὶ προστέθεικα τοῖς στεναγμοῖς σὺν χόλῳ
δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέας.

{Τυροκλέπτης}

τί γοῦν ἐπηπέιληκας; εἶπε καὶ τόδε.

{Κρεΐλλος}

ὡς εἶπερ οὐ θήσει με νικητὴν μέγαν
καὶ παγκράτιστον τῆ μάχῃ στεφανίτην, (105)
τάχα προσελθὼν εἰς ναὸν τῶν θυμάτων
ἅπαντα θήσω πρὸς τροφήν τῆς κοιλίας.

{Τυροκλέπτης}

κάγῳ συνέλθω σὺν συνεύνῳ καὶ τέκνοις. —
ἄλλ' οἷς ἔοικε τὸν μόθον καθιστόρει.

{Κρεΐλλος}

ναὶ δῆτα, καὶ σύμπαντας ἀρτίως μύας (110)
κεκληκέναι προύμελλον εἰς ἐκκλησίαν.

{Τυροκλέπτης}

ούκοῦν ἐπεὶ δέδοκτο τῷ φυταλμῖω
ἀπαλλαγῆναι τοῦ σκοτοκρύπτου βίου
ἐλευθερωθῆναι τε κατῶν τοῦ φόβου,
τοὺς μῦς ἅπαντας ἀρτίως συγκλητέον. (115)
καὶ πρῶτον εἰς κάταρξιν ἰτέον λόγων
ἐπιτρεπόντων προσφέρειν εὐτολμίαν.
εἶτα στρατηγοὺς τῶν στρατῶν εἰργακότες
καὶ ταξιάρχας καὶ λοχαγούς, ὡς θέμις,
λογχηφόρους τε καὶ κραταιοὺς ὀπλίτας (120)
ἀντεξίωμεν εἰς μῶθον τεταγμένοι.

{Κρεῖλλος}

καλῶς ἔφησας καὶ σοφῶς καὶ κοσμίως—
καὶ γὰρ τὸ γῆρας νουθετεῖ καὶ σωφρόνως.
κῆρυξ ἴτω δὲ καὶ καλείτω τοὺς μύας.

{Κῆρυξ}

ἰδοῦ, πάρεισ' οἱ μύαρχοι συνηγμένοι (125)
καὶ σῶ παρεστήκασι βουλευτηρίῳ.

{Κρεῖλλος}

ἐγὼ μὲν, ᾧ σύνταγμα γενναίων φίλων
εὐεικτον εὐόμιλον, ἐκ πολλοῦ χρόνου
πολλὴν καταγνοῦς τῶν πάλαι πεφυκότων
τὴν ἀσθένειαν καὶ κακίστην δειλίαν, (130)
ἀνθ' ᾧνπερ εἶσω φωλεῶν μυχαιτάτων
μένοντες οὐκ εὐτολμον εἶχον καρδίαν,
ἀλλ' ὡς κλινῆρεις καὶ μέλη παρειμένοι
ἔπιησον ἐλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίων,
ἤδη στρατεύειν ἱστορῶ θαρραλέως. (135)
οὐ γὰρ προσῆκον μοι δέδοκτο καὶ φίλον
σθένος φέροντι καὶ κρατοῦντι μυρίων,
πομπὰς τελοῦντι καὶ κρότοις ἤνημένῳ
τρέμειν προελθεῖν τῆς ἐμῆς μυωξίας.
ὑμεῖς δ' ἐτοίμως τὸν λόγον δεδεδεγμένοι, (140)
ὡς εὐγενῶν πέλοντες ἐκ φυτοσπόρων
καὶ πανσθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τοῦ τόνου,
μὴ νωχελεῖς γένησθε πρὸς τὰ πρακτέα,
μηδ' ὀκλάσητε μηδαμῶς, ᾧ γεννάδαι,
ἀλλ' ὡς τάχισθ' ἅπαντες, ᾧ θεῖοι μύες, (145)
ἴτε προθύμως πρὸς νέαν στρατηγίαν,
ζῆλον λαβόντες τῆς ἐμῆς ἐξουσίας.
ἐγὼ γὰρ οὐκ ᾤκησα πάποτ' εἰς μῶθον,
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐκ νέας ἡλικίας
εἰς τὸ στρατηγεῖν ἀνδρικῶς ἐτραπόμην, (150)
πάσαις δὲ πάντῃ προσβολαῖς ἐπεκράτουν.
γένος γὰρ ἐκφύς εὐγενοῦς ἐξ ὀσφύος
(ὡς ἴστε πάντες τοὺς πάλαι θρυλλουμένους
ἐπὶ δυνάμει καὶ φρενῶν γερουσίᾳ
έμοῦς γονεῖς ἔλκοντας ἄπλετον κλέος· (155)
τοὺς Χαρτοδάπτας ὠνομασμένους λέγω)

οὐκ ἠθέλησα ζῆν τὸν ἄπονον βίον,
ἀλλ' εἰς μάθησιν τῶν στρατηγικωτάτων
ἀπειῖδον εὐθύς ἐκ νέου μεираκίου.
ἤσκησα κοντὸν καὶ σπάθην σὺν ἀσπίδι, (160)
βαίνειν ἐφ' ἵππους καὶ στρέφεσθαι ποικίλως,
βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εὐστόχως καὶ καιρίως,
τείνειν τὸ τόξον καὶ τὸν ἰὸν ἰέναι,
καὶ πᾶσαν ἀπλῶς τῆς στρατηγίας τέχνην
μετήλθον ὡς ἄπαντες οἱ στρατηλάται. (165)
μόθων δὲ πολλῶν ἐγκρατῆς δεδειγμένος
καὶ πλεῖστα δοῦλα τῆς ἐμῆς ἐμπειρίας
ἔθνη δεδειχῶς ἦλθον εἰς μυαρχίαν,
πάντων ἄριστος καὶ μέγας κεκριμένος.
καὶ νῦν δὲ παγκάκιστον ἔγνω τυγχάνειν (170)
τὸν ἀνθάμιλλον τοῦ Διὸς τοῦ τῆς Ἑρέας
ζῶν τρέμειν τι μικρὸν ἠθλιωμένον.
τοῖνυν κελεύω τοὺς ἐμοὶ πεφιλμένους
ἄπαντας εἰς σύνταξιν ἐλθεῖν τῆς μάχης
στερρῶς, κραταιῶς, εὐσθενῶς, εὐκαρδίως, (175)
σοφῶς, ἐνεργῶς, εὐφυῶς ὠπλισμένους. –
τὰ νῦν δὲ λοιπὸν ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας.
τὴν αὔριον δ' ἔωθεν, ᾧ στρατηλάται,
πάντας κινῆσαι βούλομαι θαρραλέως·
δοκεῖ γὰρ οὕτω συμφέρειν πρὸς τὸ πρᾶγος. (180)

{Τυροκλέπτης}

ἐπεῖπερ ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
ἀπήλθον ὄρα τοῦ καθευδῆσαι κλίνην,
ἄπειμι κάγῳ πρὸς κλίνην τὴν ἰδίαν.

{Κρεῖτλος}

εἶρηκας ὀρθῶς. τοιγαροῦν πορευτέον.

{Χορός}

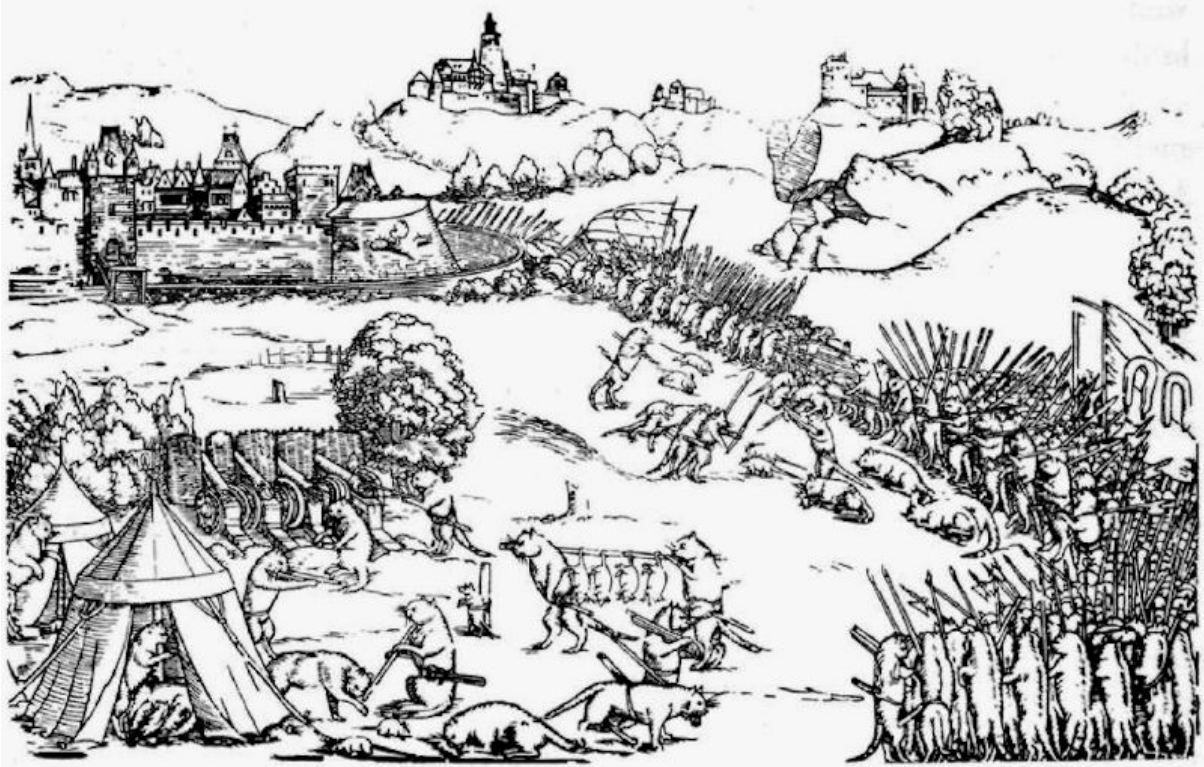
ὦ ποῖον ἄλγος νῦν κρατεῖ με καὶ θλίβει. (185)
ὦ Ζεῦ, τί τοῦτο τῆς παρουσίας ἡμέρας;
δεινὸς λογισμὸς ἔσχε μου τὸν δεσπότην
κάτη προσάψαι μῶλον οὐ λαθριδίως.
δοκῶ γὰρ αὐτὸν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ
θανεῖν, λιπόντα τὸν φαεσφόρον λύχνον. (190)
Ἄπολλον, ἀγνόμαντι, φοῖβε Λοξία,
τί τοῦτο τοῦτο; φεῦ παπαῖ, φεῦ μοι πάλιν.
ἰατταταιάξ, ὦ πόνων ἰαλέμων.
αἶ αἶ, ἰοῦ ἰού, ὦ κακῶν πονημάτων.

{Ἡμίχορος <α'>}

ἴσως κροτήσει τὴν μάχην κατὰ κράτος. (195)

{Ἡμίχορος <β'>}

ἄπιστ' ἀπιστα καινὰ καινά μοι λέγεις.
τὸ τοῦ Διὸς θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.

{Τυροκλέπτης}

ὀρῶ θέουσαν ἕξ ὑέλλων ἡμέραν.

{Κρεῖλλος}

καὶ μὴν κάγῳ δέδορκα τὴν λαμπεδὸνα.

{Τυροκλέπτης}

καὶ τοιγαροῦν λίπωμεν ὕπνον καὶ κλίνην, (200)
οἷς δὲ καὶ βοῦς τοῖς θεοῖς τεθυκότες
πρὸς τὸν μαχησμὸν ἐξίωμεν ἀτρόμως·
δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεοῦν τοὺς ἐν πόλῳ.

{Κρεῖλλος}

ἴδοῦ θύσαντες ἐκκαλοῦμεν τὸν Δία
καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἑρμῆν καὶ Πάνα (205)
καὶ τὸν Ποσειδῶ καὶ τὸν ἀγνὸν Λοξίαν,
Ἦραν σὺν αὐτοῖς Ἄρτεμιν τ' ὄρειβάτιν,
Πλούτωνα, Λητώ, σὺν Αἰδη Περσεφόνην
καὶ πάντας ἄλλους, καὶ πτεροῦμεν τὸν πόδα.

{Χορός}

ὦ πάντες ὦ σύμπαντες ὦ θεοὶ μόνοι, (210)
ὄσοι γ' ἄνωθεν καὶ κάτω κληρουχίαν
ἔχοντές ἐστε, τῶν καλῶν χορηγέται,
πρόσστητε, ναὶ πρόσστητε καρτερωτάτως
τῶν δεσποτῶν μου τῶν νέαν στρατηγίαν
κατῶν τελούντων πρὸς τὸ παμφάγον γένος. (215)

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ὡς εἶθε νικήσειαν, ὦ Ζεῦ, τῷ μόθῳ
οὕμοι στρατηγοὶ καὶ σύνευνος καὶ τέκνον.

{Χορός}

καλὸν τὸ νικᾶν, –ἀλλὰ δειλία μ' ἔχει.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

κάγῳ δέδοικα καὶ τρέμω κατὰ κράτος.

{Χορός}

δεινὸν γάρ ἐστι δυσμενῶν εὐάνδρῖα. (220)

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, χρηστὸν ἔργασαι μόθον.

{Χορός}

αἰεὶ τὸ θεῖον τῶν καλῶν ἅπαν νέμει.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

εἰ μὲν κρατήσῃ τῶν μυῶν αἰ πληθύεις
ἔξιχύσουσι τῆς ἐναντιουμένης,
εὖ ἂν τὸ λοιπὸν ἀνύσαιμεν τοῦ βίου (225)
καὶ τὸν φόβον ρίψαιμεν ὡς πορρωτάτῳ.

{Χορός}

ναὶ δὴ γένοιτο· τοῦτο σὺν θεῷ λέγω.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

εἰ δ' ἤττονες γένοιτο τῆς ἐναντίας
καὶ πρὸς φυγὴν ῥέψωσιν ὡς τετραμμένοι,
ἅπαντα φροῦδα προσγενήσεται τάχα. (230)

{Χορός}

ὡς εἶθε μὴ γένοιτο μηδ' ἔσοιτό μοι.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

καὶ πᾶς γένηται δοῦλος αἰχμαλωσίᾳ.

{Χορός}

οὐκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τῆς ἐναντίας.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

κάγῳ δὲ δούλῃ παισὶ σὺν τοῖς φιλιτάτοις
ἢ πρὶν κυρία προσφανήσομαι τάχα. (235)

{Χορός}

ἤκιστα δούλῃ σὺ γενήσῃ σὺν τέκνοις,
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα τῆς ἀδηφάγου.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

τί γοῦν; προλίπω τὸ γλυκύτετον φάος
καὶ συγκαλυφθῶ τῇ κόνει καὶ τῷ τάφῳ;

{Χορός}

σίγα σίγα, δέσποινα, δεινὸν τι βλέπω. (240)
καὶ μὴν ὀρῶ θέοντα τιν' ἔσπευσμένον
καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα καὶ πεπληγμένον.

{Ἄγγελος}

κυρία ποῦ πάρεστι τίς δηλωσάτω.

{Χορός}

ἔξεστί σοι θέλοντι ταύτην εἰσβλέπειν.

{Ἄγγελος}

τάλαινα, παντάλαινα καὶ τρισαθλία, (245)
πέπτωκε τρωθεῖς ὁ Ψιχάρπαξ ἐν βέλει.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ὦ τοῦ ποθεινοῦ καὶ πεφιλμένου τέκνου.
πέπτωκεν ἢ 'μὴ γήραος βακτηρία.
ὦ τῶν πόνων, ὦ τῶν πόνων ἰαλέμων.
παπαῖ, τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμάτων. (250)
ἰοῦ θανοῦμαι. τίς γένωμαι; ποῦ φύγω;
πᾶ βῶ; παρεῖμαι τῶν μελῶν εὐρωστίας.
ὦ παῖ, παπαῖ παῖ, φιλιτάτη θεωρία.

{Χορός}

τέτλαθί μοι τέτλαθι, παῦσαι τῶν γόνων.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ὦ Ζεῦ, δίφροντίς εἰμι, τί τανῦν πρέπον. (255)

{Χορός}

αἶ αἶ, τάλαινα μητερ ἠθλιωμένη,
ἐπίσχεσ ἄρτι τοὺς ἀπειρίτους στόνους.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ἄπιστ' ἄπιστα δεινὰ δεινά μοι λέγεις.

{Χορός}

κατάσχε μικρὸν τοὺς ἀπειρίτους γόους.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ὦ φιλιτάτη πρόσοψις, ὦ παῖ μοι φίλε. (260)

{Χορός}

φέρειν πρέπον σε τὴν ἀπειρον ἀνίαν,
μαθεῖν δὲ λοιπὸν τάπίλοιπα τοῦ μόθου.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ἄλλ' οὐ σθένω σχεῖν τοῦ πόνου τὴν πικρίαν.

{Χορός}

τίς γοῦν ὄνησις ἐκ γόνων ἀμετρίας;

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

αὐτὴν διαχρήσαιμι—καὶ τάχει θάνω. (265)

{Χορός}

μὴ δῆτα τοῦτο μὴδὲ σὺ στρέφειν θέλε.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

καὶ πῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύρθαι καὶ στένειν;

{Χορός}

τί δὲ στένουσα τοὺς λογισμοὺς κουφίζεις;
οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

παυθεῖσα τί πράξαιμι τῶν στεναγμάτων; (270)

{Χορός}

μαθεῖν θέλησον τάπίλοιπα τοῦ μόθου.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

καὶ τίς κατείπη ταῦτα καὶ σαφηνίσει;

{Χορός}

ὁ τῶν παρόντων ἄγγελος μηνυμάτων.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

καὶ ποῦ πάρεστιν;

{Χορός}

εἰσορᾶν ἔξεστί σοι.

{Ὁμευνέτις Κρεΐλλου}

ἐκ τοῦ πάθους ὄλωλα καὶ συνετρίβην, (275)
καὶ τὰς κόρας ἤμβλυνα τὰς τῶν ὀμμάτων.

{Χορός}

ἅπαν διευκρίνησον, ἀγγεληφόρε,
ὅπως μὲν ἔστι τῆς μάχης ἢ τραχύτης,
καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωκε καὶ παρερρῦη.

{Ἄγγελος}

εἶπω καθεξῆς ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις; (280)

{Χορός}

ἐξῆς ἅπαν ἐξείπε συμβὰν τῇ μάχῃ,
αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπων.

{Ἄγγελος}

εἶπω τὰ πάντα· τοιγαροῦν ἀκουστέον.
ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμειξιν ἦλθον τῆς μάχης,
πρῶτον μὲν ὁ κράτιστος ἔθνοσατράπης, (285)
ὁ Ψιχολείχης, συμβαλὼν τῇ παμφάγῳ
ἦτιητο καὶ πέπτωκεν, οἰκτρά τις θέα,
καὶ πᾶσα τούτου στρατιὰ διεφθάρη.
ἔπειτ' ἐπῆλθεν ἄλλος ἀρχισατράπης,
ὃς πᾶσιν ὠνόμαστο Κολλικοκλόπος, (290)
καὶ ταῦτόν αὐτῷ πτῶμα πέπτωκε ξένον,
οὐδ' ὑπομείνας προσβολὴν βραχυτάτην.
ὡς γοῦν ἑώρα τοὺς κραταιοὺς σατράπας
ἦδη πεσόντας ὁ Ψυχάρπαξ καὶ βόσιν
οἰκτρὰν φανέντας σὺν στρατῷ τῇ παμφάγῳ, (295)
ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χόλου βαρυτάτου
(θυμοῦ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλλο πικρία,
εἰ μὴ ζέσις τις αἵματος πρὸς καρδίαν),
λαβὼν δὲ κοντὸν χερσὶν ἐστομωμένον
ἐπῆλθεν αὐτῇ τοῦ τεθνατωκένοι. (300)
ἦ δ' εἰσιδοῦσα τοῦτον ἠτοιμασμένον
ἐκ τοῦ σύνεγγυς πρὸς σφαγὴν ἐστηκότα
καὶ κοντὸν ἐκτείνοντα καρτερωτάτως,
ᾠρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παραυτίκα,
καὶ δὴ κατέσχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως, – (305)
καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.

{Χορός}

καὶ ταῦτ' ἐν ὄψει τοῦ φίλου φυτοσπόρου;

{Ὀμευνέτις Κρεῖλλου}

τὸ μεῖζον αὐτὸ τυγχάνει μοι τοῦ πάθους.

{Ἄγγελος}

ἐγὼ δ' ἐπεὶ δέδορκα τοῦτο τὸ πράγος,
προσῆλθον ᾧ πότνια σοὶ πεφρακένοι. (310)

{Χορός}

ὡς εἶθε μηδ' ἐπῆλθες, ἀγγεληφόρε.

{Ὀμευνέτις Κρεῖλλου}

μέγιστον ἦν μοι μηδ' ὅλως προσιέναι·
οὐκ ἂν γὰρ ἀκμὴν τῷ πάθει συνεσχέθην.

{Ἄγγελος}

ἐγὼ μὲν οὖν ἄπειμι τὴν ὀπισθίαν.

{Χορός}

ἔλθοις κακῶν ἤκιστα μηνυτῆς πάλιν. (315)

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

κακὸς κακῶς ὄλοιτο νῦν ὁ πυρφόρος.

{Χορός}

δέδοικεν ἡμᾶς δυσφορούσας τῷ λόγῳ.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

ὦ ποῖον ἄνθος τῶν μυῶν ἀπεκρύβη.

{Χορός}

ἐμοὶ δοκεῖ κάλλιστον εἶναι καὶ πρέπον
σύθρηνον ᾧσαι παιδὶ τῷ πεπτωκότι. (320)

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

καλῶς ἔφησας· τοιγαροῦν θρηνητέον.

{Χορός}

πρώτιστα σὺ κρότησον ἀρχὴν τοῦ πάθους.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

ᾶ ᾶ παπαῖ, παῖ παῖ, παπαῖ παῖ πολλάκις.

{Χορός}

παῖ παῖ, Κρεῖλλε, παῖ παπαῖ, παῖ δέσποτα.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

ἄ ἄ πόθι, παῖ, ποῦ ποτ' ἀπέβης, τέκνον; (325)

{Χορός}

ποῖ ποῖ καλυφθεῖς ἐξαπέπτῃς τοῦ βίου;

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

ὦ ὦ πόθεν, ποῖ; τῶν πόνων ἰαλέμων.

{Χορός}

ἰαλέμων, ὦ καὶ πάλιν ἰαλέμων.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

ἄ ἄ λέλοιπας τὸν λύχνον τῆς ἡμέρας.

{Χορός}

ἄπανθ' ἄπαντα τοῦ βίου τέφρα κόνις, (330)

ἀπαξάπαντα τοῦ βίου σκιά μόνον.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

οἶ οἶ, παρῆλθες, ὦ Ψιχάρπαξ, ὦ τέκνον.

{Χορός}

ἄρκεῖ. τὸ λοιπὸν βαῖνε μὴ περαιτέρω·

ἤδη βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

δέδοικα, μὴ πάλιν τι δεινὸν μοι φράση. (335)

{Χορός}

οὐκ, ὦ σεβαστή.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

πῶς ἄρ' οἶδας, πῶς ἄρα; (336bis)

{Χορός}

φαιδρῶ προσώπῳ τὸν δρόμον διατρέχει.

{Ὁμευνέτις Κρεῖλλου}

ὡς εἶθε χρηστὸν ἄγγελον, Ζεῦ, μοι πρόες.

{Ἄγγελος}

ἡ δεσπότις πέφυκε ποῦ τις εἰπάτω.

{Χορός}

πάρεστιν ἰδοῦ, καὶ θέλεις εἶπερ βλέπε. (340)

{Ἄγγελος}

πάγχρυσε, φαιδρὰ μὴ τεθλιμμένη γίνου,
κάμοι βράβευσε δῶρα τῶν ἀγγελμάτων.

{Ὁμεινέτις Κρεΐλλου}

έ'Ηειπε, μή χλευάζε κομπορημόνως.

{Ἄγγελος}

ἦν μοι νέμης πρώτιστα δῶρα τοῦ λόγου.

{Ὁμεινέτις Κρεΐλλου}

εἰπόντι δῶσω καὶ παράσχω συντόμως. (345)

{Ἄγγελος}

τέθνηκεν ἡ τάλαινα κάτα τῷ μόθῳ.

{Χορός}

ἄ ἄ κροτήσω καὶ χαρήσομαι πλέον·
νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τὴν ἀνίαν.

{Ὁμεινέτις Κρεΐλλου}

ὕψ' ἠδονῆς μέγιστον ὄρχοῦμαι πάνυ.

{Χορός}

τὰ τοῦ μόθου πρῶτον σε μαθεῖν νῦν δέον, (350)
καὶ πῶς τέθνηκε δυσμενῆς ἡ παμφάγος.

{Ὁμεινέτις Κρεΐλλου}

έξειπάτω δὴ πᾶσαν ἀγγεληφόρος
τὴν συγκρότησιν τῆς μάχης καὶ τὸν μόρον
τῆς ἀγριωποῦ καὶ κακῆς μυοκτόνου.

{Χορός}

ἡ δεσπότις λέλακε· τὴν γλῶτταν κρότει. (355)

{Ἄγγελος}

ἰδοῦ τὸν εἰρμόν εὐτρεπίζω τοῦ λόγου.
ὕμεῖς δ' ἐτοίμως ὡσὶν οὔσιν ὀρθίοις
ένωτίσασθε τῶν ἐφηρημενευμένων.
ὡς γοῦν ὁ δεινὸς σωματοφθόρος μόθος
έσχηκεν ἀρχὴν προσβολῆς εὐκοσμία (360)
καὶ πρῶτα μὲν πέπτωκεν ἔθνοσατράπης
ὁ Ψιχολείχης, εἶθ' ὁ Κολλικοκλόπος,
έπειθ' ὁ πάις τοῦ καλοῦ μου δεσπότου,
ἠλγησεν οὔτος τῷ πάθει τὴν καρδίαν,
ἰδὼν τὸν υἱὸν τὸν φίλον τεθνηκότα. (365)
καὶ τὴν ὑπ' αὐτὸν στρατιὰν παροτρύνας
έπῆλθεν ἀπτῶς τῇ φθόρῳ καὶ παμφάγῳ,
καὶ πρὸς ἄμιλλαν ἀτρόμως συνεπλάκη.
πλεῖστον δὲ καιρὸν ἀνθυπηγωνισμένων
καὶ μηδενὸς φεύγοντος ἄλλ' ἐστηκότος, (370)
ξύλον κατελθὸν τῆς ὑπερτάτης στέγης

ἔτει παλαιὸν καὶ χρόνῳ τεθραυσμένον
ἔπληξεν αὐτὴν ἐν μέσῳ μεταφρένῳ,
καὶ νεῦρα συντέθλακεν αὐτῆς αὐτίκα,
καὶ πρὸς βάθη πέπτωκεν Αἰδωνέως. (375)
καὶ τὴν πρὶν ἡμῖν δυσμενῆ κατὰ κράτος
ἄσπονδον ἀμείλικτον ἠγριωμένην
ἔδειξεν ἄπνουν ἐκτάδην ἠπλωμένην.

{Χορός}

ζῶης ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐκαρδίως
ἐς λυκάβαντας μήποτε πληρουμένους, (380)
ἀνθ' ὧνπερ ἦλθες ἄγγελος ποθουμένων
καὶ τὸν φόνον προύφηνας ἡμῖν τῆς φθόρου.
ἤδη γὰρ εἶδον πᾶν ποθούμενον τέλος
εἰληφὸς ἄρτι καὶ καλῶς ἠνυσμένον.

Der Krieg zwischen Aechsen Katzen Katzen vnd Hunden.

¶ Nun hört von wunderlichen geschichten/
Ein Krieg den niemande kan verrichten.
Zwischen Meussen Katzen ratzen vñ hunden/
Die einander thon verwunden.
In heusern Kirchen auff der gassen/
Können sy jr zwitteracht nicht lassen.
Vnd wann sy haben ein hochzeye/
So sind jr allweg vil bereit.
Von jung vnd alten klein vnd groß/
Laufft durch einander ein grosser stoß.
Schwarz graw rot geschreckelt vnd wissen/
Die klader sy einander reissen.
Die p:awt so vil hand an sich hencket/
Jr feiner an sein niutter dencket.
Thond jr zur hindern reihen schmecken/
Gar mancher thut baselbst bestecken.
Darnach die andern hunde zu lauffen/
Da wirdt jr dann ein grosser hauffen.
Da hebt sich schreyen peiffen peulen/
Gar mancher nach der piawt thut heulen.
Wenn jr dann vil zusamen kommen/
So sagens was in sey genommen.
Ein grosser nutz vnd gerechtigkeit/
Wol darh ber Katzen hinleiff geyt.
Darumb seinds aneinander feinde/
Kain König fürst hert den krieg vereint.
Nun hütet zu was es doch mach/
Vnd was doch sey die rechte vrsach.
Voe thet mit freyheit begaben/
Des vichts jugensch solten sy haben.

Die lung leber vnd kadelstec/
Darinn geroblich ist der dieck.
Von thut kelbern ochsen vnd schweln/
Das solt allamen allen jr sein.
Darüber heten sie ein schufft/
Vnd war in alles wol verbusst.
Es fieng sich an an einer fasnacht/
Das man den hunden gar vil bracht.
Des in gewalts ein grossen hauffen/
Eint sprach wir wöllens nicht verlauffen.
Es klebe v:is wol on allen schaden/
D: r ander sprach wir wöllens laden.
Die Katzen zu vns in die rastung/
Vnd wöllens haben ein frölich gastung.
Des Stossen hand dasche es auch gut/
Sie wolten haben ein guten mut.
Katzen vnd hund lassen zu tisch/
Sie lebten wol vnd waren frisch.
Die hund mit pellen vnd mit gaungen/
Die Katzen theten darunder raungen.
Vnd heten do ein frölich wesen/
Die hund lieffen die Katzen lesen.
Jren brieff mit dem sigel brett/
Von wann jr kem solch gross freyheit.
Von einem fürsten vber mer/
Der gab vns dyen brieff so her/
Da die malzeit schiet het ein ende/
Das Klopen hand sprach gar behende.
In freundschaft wöll wir mit euch walten/
Wir bitten euch wölde vns behalten.

Der freyhait brieff mit seinem sigel/
Dewart in bas dann mit ein sigel.
Wann daran ligt vnser freyhait gar/
Ein Katz stich an gieng hin fürwar.
Jr wit den andern Katzen rath/
Wie sie den brieff behielten drath.
Das er wer wol versorget doch/
Sie schoben in ein meuß loch.
Do solt er wol behalten sein/
Die meuß die lieffen auß vnd ein.
Vnd kiffen von dem brieff fürwar/
Darnach kam fasnacht vber jar.
Do schlug ein armer man ein thur/
Der hund kamen eelich darzu.
Sie sprachen zu jm merck vns eben/
Das ingemaid soltu vns geben.
Vnd du solt es wol wissen zwar/
Wir haben brieff vnd sigel klar.
Das es vns alles ist zugeben/
Das wir die fasnacht auch wol leben.
Er sprach bring brieff vnd sigel her/
So gib ichs euch on alle wer.
Des Reiden hund schiet hin gar balde/
Vn im geschrech grosser gewalts.
Das in die Katzen den brieff geben/
So gar on alles widerstreben.
Die Katzen lieffen eylend doch/
Suchten den brieff in dem meußloch.
Da heten sy in gar zupiffen/
Sie sprachen hat vns dann beschiffen.

Der Teuffel mit dem brieff vnd handen/
Nun weren wir zu kainen stunden.
Kain sind haben zu kainer zeit/
Wen sy verlieren jr freyhait.
Ein Katz sprach wie sol wir jm thon/
So wöll wir auch der meuß nit schon.
Vnd wöllens sy darumb erwürgen/
Vnd dafür nemen kainen pürgen.
Soll wir der hund freundschaft enperen/
Sie gaben vns in hohen eren.
Die hund die waren laydig all/
Ach we des jamers vnd des quall.
Das vns die Katzen hand verloren/
Den brieff/ das thut vns pillsch zocern.
Das wöll wir bringen an ein ent/
Gen schweinaw an das parlament.
Das wir die freyhait wider grovinnen/
Schickten den mindesten hund von himen.
Solt in die freyhait bringet wider/
Den haben sie fürwar auch sider.
Flehen nie zu kainer fart/
Es ist auch noch aller hund art.
Kompt in ein star ein frembder hund/
So laufft ein ganzer stoß zu stund.
Vnd schmecken im hunden für das loch/
Vnd fragen in als balde darnoch.
D: er in bring den brieff vome mer/
Den in sol schicken der mechtig her.
Der fremdb hund spuch bald main ich zwar/
Ich bring euch einen brieff von mar.

Darzu ist mir die sache zu schwer/
So weyt zu zichen vber mer.
Also seinds vms jr freyhait kommet/
Doch haben sy in für genommen.
Mit den Katzen ein krieg fürwar/
Des gleichen auch die Katzen zwar.
Seind mit den menschen einig nicht/
Niemand der dreyer krieg verricht.
Ligen in drey hauffen zu seld.
Ein yedes her in sein gezeld.
Vnd rüsten sich die hauffen frey/
Zu hilt vnd roß mit pulser vnd pley.
Vnd werden yetzt ein schlachtung thant/
Vier vogel hand werden hanptman.
Des Suchen hund wurde sein Profoss/
Des noppen hand befele zum geschoss.
Des schenken hand wurde fenderich/
Der Wesel haß frölich dieln stich.
Von spalt ein hund geboren war/
Der selb wurde seckel maister zear.
Jr schiesser haß wolbian von lölen/
Ligt daß zu werd in einer hōlen.
Der droß lige gar heimlich verborgen/
Zum schoppersthoß in greffen sorgen.
Sie haben den verloren hauffen/
Gar mar in graben lassen lauffen.
Da selbst wil ichs beliben lan/
Diß ich noch water handtschafft ban.

¶ Albrecht Glockendon Illustrirte